

la contra | ENRIC RAMONET

Entre Davos i Nairobi

Amb el temps i la prosperitat va pujant el gust pel sistema i quan algú gosa proclamar-se'n «anti», encara que sigui per marcar paquet com diu aquell, moltes opinions treuen el geni

Catalunya queda més a prop de Davos que de Nairobi i disculpin l'obvietat. És molt probable que en general, des d'una certa distància còmoda, es contempli amb simpatia condescendent tota la trepa d'utòpics i alternatius que s'han reunit a Kenya per impugnar el funcionament de tot plegat, però cada vegada més, en l'opinió que predomina a aquestes terres, es va estenent la convicció que el nostre lloc al món és amb els que en resulten beneficiaris, prop de les pistes d'esquí i d'aquelles enormes i discretíssimes entitats bancàries. Amb el temps i la prosperitat va pujant el nostre gust pel sistema i per tant, quan algú gosa proclamar-se'n anti, encara que sigui per marcar paquet com diu aquell, és natural que siguin moltes les opinions que treuen el geni. De fet, en l'actualitat, sembla que justament el que no acaba de complaure d'això imprecís que anomenem sistema és la poca contundència amb la qual es defensa a ell mateix. Ens deuen afectar els vents neoconservadors que bufen del nord, el corrent gèlid que desencadena aquella intel·lectualitat tan rica, bella i famosa que proclama que Europa ha de deixar d'autoflagel·lar-se. Sigui com sigui, aquesta és la música que ara sona a la nostra societat, i el mercat, el creixement econòmic, la seguretat i la propietat (i la família, i les arrels cristianes, per als que s'ho prenen més a la valenta) són ja, segons tots els indicis, objecte de culte majoritari. Es tracta de divinitats que, com totes, es reverencien i es temen en idèntica mesura i no sé si és per aquest motiu que els descreguts provoquen tanta irritació.

En general tot deu anar bé. Encara que a les grans ciutats es lloguin habitacions (no pisos: habitacions) a sis o set-cents euros el mes, i que les casetes es vinguin a preu de palau. Encara que l'explotació senyoregi a expenses de la gent jove, que habita sempre en la provisionalitat, i dels immigrants i la seva naturalesa vulnerable i ansiós. Encara que les feines siguin amb freqüència tan anguniosament intenses

Desallotjament d'una casa ocupada. / FOTO: GABRIEL MASSANA

com insatisfactòries, i que als grans centres de treball massa sovint prosperin els més servils i els més cínic. Encara que augmenti a diari la pressió i que l'exigèncin que deixis a casa la dignitat i els escrúpols; i que l'excitació del consum ens perpetui una estúpida sensació de buit insaciable i les hipoteques condicionin mitja vida i animin el miratge de la propietat mentre a les entitats financeres els beneficis els creixen més que la fava favera del conte i a les gran promotores se'ls acumulen fortunes tan desbordants que les han de destinar a la contractació de futbolistes. Tot deu anar més o menys bé encara que el nostre món s'estigui endurint més cada dia més i l'estiguem organitzant en compartiments estancs en funció de la renda per càpita. I encara que, a la fi, mal-

grat tota l'escenografia, tota la dramaturgia i totes les esperances, qui ens governa acabi quasi sempre per assemblar-se prodigiosament i desesperadament a qui ens havia governat.

En fi, la vida. Res que amb els anys no es pugui engolir. Aquí el que de veritat ens fa bullir la sang és que quatre barruts ocupin una propietat aliena i que uns centenars de joves facin fàstics a tota aquesta engrescadora meravella i prefereixin viure'n al marge i anar pel món amb un didjridú a l'esquena i un gos lligat amb un cordill. I que alguns, a més, gosin emparar-se en els principis d'un credo que en la banda esquerra de la política havia despertat grans passions però que ara sembla que ha quedat sepultat, o bé sota les arrugues o bé sota els sacsons.

la columna | JOSEP M.FONALLERAS

Apagant els llums

Era curiós de veure el queixal que hi havia en la corba de demanda d'energia elèctrica registrada a la Red Eléctrica de España en la franja horària que anava de les 7'55 a les 8 del vespre del dijous. Si vostès volen, no era una baixada en picat, però sí que era francament perceptible. El que deia. Un queixal acabat en punxa, com si estigués corcat. Sembla que, a Catalunya, les fonts de Feccsa-Endesa han limitat la reducció de la llum que vam gastar en el període de lluita reivindicativa popular a un 3'3% de la demanda prevista, la qual cosa situa l'acció a favor d'una presa de consciència contra l'escalfament del planeta en un acte simbòlic. La transcendència de la protesta, però, rau justament en la condició simbòlica de l'apagada col·lectiva. No era tan important el nombre d'usuaris que optessin per desconnectar com la percepció que es podia transmetre a través dels mitjans de comunicació. No ens enganyem: aquest tipus d'espectacles tenen un gran predicament. Era fàcil imaginar que les fotos més cobejades d'una nit sense llum (de cinc minuts sense llum!) serien les que finalment hem vist: la torre Eiffel, la Sagrada Família, la catedral de Girona. Algú s'ha parat a pensar, però, per què habitualment s'encenen, aquests edificis a la nit? Perquè hi viu gent? No. Perquè es tracta d'un assumpte de seguretat ciutadana? Tampoc. S'encenen com a reclam, el reclam d'una societat de serveis que basa part del seu atractiu en la il·luminació, l'imant que atrau. O potser per inèrcia. La hipocresia és, en aquest sentit, descumonal. L'acció de dijous ha encès els ànims solidaris de moltes criatures, d'adolescents que han tingut (almenys aquest dijous) un punt de referència gregari i de les entitats i institucions que cada dia malgasten molts kilowatts per mantenir visibles uns edificis que no ho demanen. Passejant per la meua ciutat, això sí, he recuperat algunes imatges de la meua infantesa. Aleshores, la llum era un esdeveniment festiu, no pas una rutina de malgastador que s'ufana de trencar-la per pròisme planetari.

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

orMETAL

MILLOR AÏLLAMENT I DURABILITAT. MENOR MANTENIMENT

Llevant, 7. Pol. Ind. Mas Lladó. FORNELLS DE LA SELVA

972 47 61 27

www.ormetal.es

noveta Stein

PIQUADRO

ITAL

mod: Blue Square

papereria copisteria

Pòmpeu Fabra, 11 - 972 203 944 / Migdia, 11 - 972 213 565

Av. Lluís Pericot, 36 - 972 210 932 / GIRONA

GAP

972 17 23 53

Restauracions i Neteges

SORREIG AMB ALTA PRESSIÓ I AIGUA DE VOLTES CATALANES

www.bristol2000.com

ambit 7

Disseny d'interiors

C/ Canonge Berco, 13 - Girona

www.ambit7.cat - info@ambit7.cat

972 20 84 04